

Militant

PERIÒDIC D'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

Dóna'ns suport econòmicament • Número 53 • ESTIU • 2024

**Enfront de la
ultradreta
i el militarisme**

Aixecar una ESQUERRA de combat

Eleccions europees

Avanç contundent de l'extrema dreta i desfeta de l'esquerra del sistema

Esquerra Revolucionària
Internacional

Els resultats de les eleccions europees han confirmat l'avanç de la ultradreta i del nacionalisme reaccionari, racista i populista, mentre s'aprofundeix la desfeta de la socialdemocràcia, lligada de peus i mans a l'austeritat, les retallades socials i el militarisme.

La victòria del Partit Popular Europeu, amb el 25,83% dels vots i 186 escons, tan sols quatre més que en 2019, contrasta amb la progressió exponencial de les formacions ultrades que, en les seves diferents variants, obtenen 175 escons, 45 més, i un 24,3% dels vots enfront del 18,4% de les últimes eleccions. Unes dades que mostren una tendència evident: l'extrema dreta s'alimenta de l'espai tradicional de les formacions conservadores i mostra el gir cap a la reacció d'amples capes de les classes mitjanes.

Les anomenades formacions de centre i liberals passen del 14,38% al 10,97% dels vots, i perden 29 escons, de 108 en 2019 a 79. La socialdemocràcia retrocedeix 19 diputats, de 154 a 135, i cau del 20,51% al 18,75%. Un retrocés que els situa molt lluny de les forces de la dreta i confirma la seva profunda crisi. També Els Verds, el grup encapçalat pels seus homònims alemanys, investits de l'otanisme i el sionisme més fanàtic, sofreixen una dura patacada: de 74 a 53 escons, 21 menys, i del 9,85% al 7,36%. Finalment, el grup de L'Esquerra, on s'enquadra Podemos, IU o La França Insubmisa, retrocedeix 5 escons, de 41 a 36, obtenint tan sols el 5% dels vots. En conjunt, la socialdemocràcia, Els Verds i L'Esquerra, perden 45 escons.

Els resultats a l'Estat espanyol suposen una relativa excepció. A pesar de què el PP guanya les eleccions amb un 34% i 22 escons, es queda lluny de la victòria plebiscitària contundent que Feijóo buscava. Però tot i que és cert que el PSOE resisteix amb un 30% i 20 diputats, acon-

seguint concentrar la majoria del vot útil, no es pot defugir que la ultradreta avança amb el 14,21% dels vots, 6 escons de Vox, que suma dos més que en 2019, i la irrupció de la candidatura d'aquest energumèn d'extrema dreta, Alvisé, i els seus 3 escons i 800.000 vots.

Els tres escons de Sumar són un nefast resultat que ha obert una potent crisi en el seu interior, coronació d'una estratègia gregària del PSOE i d'un blanqueig de les polítiques otanistes i procapitalistes difícil de superar. La dimissió de Yolanda Díaz com a coordinadora general de Sumar, que no de vicepresidenta del govern, és una prova del gust per les poltrones d'aquesta casta de buròcrates professionals.

Partint d'una posició difícil i amb una motxilla de greus errors a l'esquena – amb una clara absència d'autocrítica del seu paper en el govern de Sánchez –, els escons aconseguits per Podemos asenyalen que desenes de milers d'activistes han optat per Irene Montero, que ha mostrat molta més bel·ligerància contra el genocidi sionista i llançat crítiques al govern per l'esquerra.

Els comunistes no podem menystenir aquests fets

És cert que les taxes d'abstenció han estat molt elevades en alguns països, però això no significa que la victòria de l'extrema dreta l'hàgim de prendre a la lleugera. Le Pen arrasa a França; l'AfD és segona força a Alemanya i primera en tres dels cinc estats de l'est; l'extrema dreta supera el 37% a Itàlia, obté al voltant del 50% a Hongria i Polònia i més del 30% als Països Baixos...

El creixement de l'extrema dreta és directament proporcional a la crisi que pateix el capitalisme europeu, començant per Alemanya i França, i al seu paper minvant en l'escena internacional davant l'embranchida de la Xina i submís davant la creixent agressivitat d'un imperialisme nord-americà en decadència. No és casualitat que Le Pen o l'AfD pretenguin erigir-se com les valedores de la pau a Ucraïna.

Les llibertats democràtiques estan sota atac i sectors de la classe dominant s'inclinen cap a aquestes formacions. L'equilibri capitalista s'ha trencat per molts punts i l'escenari està dominat per una lluita de classes feroç.

El genocidi del poble palestí a Gaza per part d'un govern sionista, supremacista i plagat de neofeixistes, la brutal repressió del moviment de solidaritat a Itàlia, Alemanya o França, o el suport al govern de Zelenski amb l'escalada militarista que l'acompanya és la millor prova del que diem. El mateix respecte del projecte de l'"Europa fortalesa" amb aquest infame pacte sobre immigració que crea camps de concentració on els migrants no tenen cap dret, i que subministra fons públics multimilionaris a règims dictatorials i corruptes perquè internin desenes de milers de refugiats o els expulsin al desert condemnant-los a la mort... Amb aquestes polítiques, com no avançarà l'extrema dreta?

Aixecar una esquerra de combat. Contra la pau social cal prendre els carrers!

Aquestes eleccions europees han tingut lloc en un context de greu crisi de l'esquerra parlamentària i, especialment, de la nova esquerra reformista que va sorgir arran de la Gran Recessió del 2008.

Podemos o Syriza, però també Die Linke o La França Insubmisa han gaudit d'un suport popular molt important, i van tenir a la seva mà la possibilitat d'impulsar una sortida socialista i revolucionària per a transformar Europa i evitar el malson que estem vivint ara.

Però, arribat el moment, la seva única alternativa va ser aplicar polítiques capitalistes o bé blanquejar-les, pactant amb la socialdemocràcia, sotmetre's a l'estratègia de la burocràcia sindical i advocar per la pau social. Aquestes eleccions han tornat a certificar les profundes contradiccions i falta de credibilitat de totes aquestes organitzacions.

La consciència de classe, la consciència socialista, no neix només dels discursos. Neix de l'experiència de l'acció i del paper que les organitzacions de la classe obrera fan en la batalla contra el capital.

A la reacció, que s'alimenta de la descomposició de la democràcia burgesa i que compta amb el suport de seccions cada vegada més importants de l'aparell repressiu de l'Estat, no se la pot vencer amb el parlamentarisme capitalista o crides abstractes a la democràcia. La UE va ser una aposta de l'imperialisme europeu per a competir pel control dels mercats i explotar la classe treballadora amb major èxit. L'únic camí és una política revolucionària basada en la mobilització de masses.

Balanç de les eleccions del 12M des del marxisme revolucionari

Esquerra Revolucionària

La desmobilització del moviment de masses per la República catalana i el dret a l'autodeterminació, induïda des de la direcció d'ERC i de Junts, i els acords polítics al voltant de la Llei d'Amnistia i la "normalització" de relacions amb l'Estat desenvolupades els dos últims anys, han comportat una forta abstenció de l'independentisme i l'esquerra militant, i han beneficiat el PSC i la dreta espanyolista.

El règim del 78 ha pogut reprendre la iniciativa gràcies a una dreta catalanista que es presenta com a independentista però segueix les indicacions estratègiques de la burgesia catalana. I aquesta vol enterrar la crisi revolucionària obrerta l'octubre del 2017 i sufocar un moviment que se li va escapar de les mans, per continuar fent bons negocis. ERC ha seguit la mateixa direcció que Puigdemont i Junts.

La "normalització" la rendibilitzen el PSC i la dreta

El PSC guanya per primera vegada unes eleccions al Parlament tant en vots (27,96%) com en escons (42), 218.193 vots i 9 diputats més que el 2021. I aquesta victòria es produeix a costa de la duríssima patacada de les forces independentistes, que cauen de 2.078.000 vots el 2017 a 1.229.881. Per primer cop des de l'inici del "procés", l'independentisme no aconsegueix majoria absoluta. Un punt d'inflexió que tanca un cicle.

A més, dins del moviment d'alliberament nacional s'accentua electoralment una tendència cap a la dreta, amb Junts com a primera força independentista, tenint el discurs reaccionari clàssic de Convergència, i un suport obert al genocidi

sionista a Gaza, i amb la irrupció al Parlament d'Aliança Catalana, una força d'extrema dreta.

Aquest gir es complementa amb l'avenç de la reacció espanyolista, del PP i Vox: conjuntament obtenen el 18,93% i 591.138 vots, més que doblant el resultat del 2021, i només la meitat prové de faccionar Ciutadans. Catalunya va ser decisiva per a frenar la dreta a les darreres eleccions estatals. Aquests resultats mostren una tendència que no canviarà si el govern de Pedro Sánchez i Yolanda Díaz s'entesten a continuar amb les polítiques capitalistes.

L'enorme frustració s'ha reflectit en una abstenció del 42,06%, 20 punts més que el 2017 o el 2015, cosa que l'extrema dreta aprofita per apuntalar la seva demagogia reaccionària, racista i masclista als barris colpejats per la precarietat i l'empobriment.

L'efecte Puigdemont i el desastre d'ERC

Puigdemont i ERC no poden amagar que durant aquests quatre anys ambdues formacions s'han dedicat a reconstruir ponts amb el règim del 78 i aplicar l'agenda política, econòmica i social de la burgesia catalana.

Puigdemont manté una autoritat entre sectors de les masses, per l'exili i l'odi que li professa la reacció espanyolista, fet que fa millorar els resultats de Junts respecte al 2021, però es queda molt lluny del 2017. La política de gestos i discursos, de maniobres retòriques buides, té efectes cada cop més limitats. Ha centrat la campanya a reconstruir aquesta Convergència 2.0, la dels macroprojectes especulatiu, privatitzacions i el racisme, tan aplaudida pels empresaris de Foment i la patronal catalana que nodrien la seva llista, i que va portar a la campanya electoral Artur Mas i Jordi Pujol!

ERC és la gran derrotada. Els seus dirigents han mantingut des del Govern les retallades socials i s'han centrat en pactes amb el PSC i el PSOE, renunciant obrertament a la lluita per la república catalana. ERC perd dos terços del suport del 2017 i un terç respecte 2021.

Illa se'n surt amb la seva

És lògic que el principal beneficiari hagi estat el PSC-PSOE. L'actuació de Sánchez com a "pacificador" després de l'aïxecament del poble català i la ferotge repressió policial i judicial, parlant de restablir ponts i aprovant mesures com els indults o l'amnistia (fruit això sí de la força desplegada pel moviment de masses per l'alliberament nacional), ha reforçat el vot útil al PSC. A això cal afegir la desaparició de Podem i el retrocés dels Comuns-Sumar a percentatges inferiors als aconseguits per ICV fa 20 anys conseqüència de ser vistos com un simple apèndix del PSOE.

Pedro Sánchez i Illa s'han presentat com la millor opció enfront l'avenç estatal del PP-Vox, alhora que apel·laven a sectors de la classe obrera castellano-parlant, als quals mai no se'ls ha proposat un programa que uneixi la lluita per la república catalana amb mesures socials. Una classe treballadora que desconfia dels dirigents burgesos de Junts, l'oligarquia catalana de sempre, i a qui ERC i l'esquerra independentista no ha sabut oferir una alternativa.

Cal aixecar una esquerra revolucionària de combat!

La CUP obté un dels seus pitjors resultats, el 4,09%, 61.237 vots menys que el 2021, i passa de 9 a 4 diputades. Des d'Esquerra Revolucionària demanàvem el vot crític a aquesta formació perquè ha estat

a primera línia a les lluites socials i sindicals, és l'única força parlamentària que va rebutjar les polítiques capitalistes del Govern d'ERC, i ha denunciat el genocidi sionista i el paper còmplice del govern PSOE-Sumar, i el caràcter imperialista de la guerra d'Ucraïna.

És cert que les polítiques de l'esquerra governamental i parlamentària generen desmoralització, i creen dificultats a una organització que es declara anticapitalista i de lluita, especialment en el terreny l'electoral. Però aquesta crisi també ofereix oportunitats, com veiem en la mobilització de masses contra el genocidi sionista, manifestacions feministes multitudinàries o la conformació d'un potent bloc sindical combatiu a Catalunya enfront de la burocràcia de CCOO i UGT.

Així, els resultats de la CUP requereixen una anàlisi honesta i que abordi els errors comesos. No, la solució de la crisi del moviment d'alliberament nacional no és integrar-se en un Govern amb Junts i ERC, com han insistit diversos dirigents de la CUP durant la campanya.

El que necessitem és una posició d'independència de classe amb un programa socialista que vinculi la república catalana a la lluita per la sanitat i l'educació públiques, salaris dignes, un habitatge públic assequible, o la nacionalització de les elèctriques i de la banca. Trencar amb el règim del 78 vol dir trencar amb el capitalisme a l'Estat espanyol, i això no ho faran mai els dirigents burgesos de Junts ni els socialdemòcrates d'ERC.

És impossible avançar cap a l'alliberament nacional i social de Catalunya de la mà dels dirigents de Junts i ERC. Deslligar la independència de la lluita per la república socialista s'ha demostrat una utopia reaccionària i impotent.

Uneix-te a les comunistes d'Esquerra Revolucionària!

Actes públics del Centenari de Lenin

Les idees de la revolució desperten enorme interès

Barcelona

Tarragona

València

Les idees de V. I. Lenin són ben vives i plenament vigents. Això ha estat totalment palpable en cadascun dels actes públics, debats i activitats amb els quals Esquerra Revolucionària estem commemorant, a nombrosos territoris de tot l'Estat, el centenari de la mort del revolucionari rus.

Han estat setmanes d'una enorme difusió propagandística i treball militant dels companys i companyes del partit, realitzant repartiments i encartellades, distribuint desenes de milers de fulls i milers i milers de cartells en multitud de barris obrers, campus universitaris, instituts, fàbriques, places, estacions de tren i autobusos... de ciutats com València, Tarragona, Barcelona, Sevilla, Cadis, A Coruña, Ferrol, Oviéu, Xixón, Madrid, Tolosa, Gasteiz, Bilbo, Guadalajara... Setmanes reivindicant les idees de la revolució als carrers.

Una propaganda que hem esgotat i que sens dubte no ha deixat indiferent a ningú. La imatge de Lenin decorant els carrers ha tingut tal impacte que els reaccionaris del Partit Popular i de Vox han intentat en diverses ciutats aplicar la censura franquista i tractar d'impedir aquests actes, com a Guadalajara, A Coruña, Sevilla i Ferrol. Acostumats a enfrontar-se a l'esquerra reformista, que cedeix a la mínima, pensaven que ens anàvem a conformar. Però els i les comunistes d'Esquer-

ra Revolucionària no cedim a l'extrema dreta, sinó que denunciem públicament els atacs, ens mobilitzem i apel·lem a la solidaritat. Així és com hem aconseguit celebrar tots els actes.

Hem arribat a centenars de joves i treballadores que han omplert les sales de locals sindicals, municipals, ateneus, facultats... amb la seva presència i les seves aportacions, inquietuds o preguntes, des que a l'abril omplírem l'Espai Rosa Luxemburg de Madrid per a donar el tret de sortida a aquesta potent gira estatal.

A Catalunya i al País Valencià els actes han estat vibrants. A la Universitat de València l'organitzarem al Saló de Graus de la Facultat de Filosofia (campus de Blasco Ibáñez), mentre participàvem en les assemblees i la primera acampada de tot l'Estat en solidaritat amb el poble palestí. L'endemà mig centenar de persones participarem a l'acte central valencià a Ca Revolta. Així ho férem també a l'Espai Jove Kesse de Tarragona. A poques hores de l'inici de l'acte de Barcelona, la Guàrdia Urbana ens contactava per a traslladar-nos les seves inquietuds per si l'assistència superés amb escreix l'aforament. Finalment no es va desbordar, però la Sala de Conferències de les Cotxeres de Sants, amb capacitat per a 100 persones, va estar plena de gom a gom amb veterans i veteranes de la lluita antifranquista, joves militants del movi-

ment estudiantil, feminista i LGTBI, activistes de l'esquerra independentistes i veïns i veïnes del barri popular de Sants.

Aquest interès per conèixer la figura i el paper de Lenin, juntament amb una gran participació i entusiasme, han estat una constant arreu. Un fet que s'ha reflectit en la bona acollida i venda de llibres i materials polítics de la nostra editorial, la Fundació F. Engels, tant de Lenin com d'altres clàssics del marxisme, i també en les desenes de persones que han deixat el seu contacte per a participar a Esquerra Revolucionària.

En definitiva, una commemoració en la qual ens hem bolcat a donar a conèixer i difondre —lliure de les tergiversacions estalinistes i de la propaganda burgesa— les idees de Lenin, del comunisme revolucionari, l'internacionalisme proletari i la democràcia obrera. Però sobretot, a portar-les a l'actualitat i aportar llum sobre els esdeveniments convulsos que ens toca viure. Conèixer la construcció del Partit Bolxevic aporta enormes ensenyances per a aixecar un partit revolucionari de masses en l'actualitat, que és la tasca en la que estem centrades a Esquerra Revolucionària. Perquè les revolucions no són relíquies del passat. Perquè el marxisme no és una doctrina acadèmica, sinó una guia per a l'acció. Precisament aquí està la seva força per a transformar aquest degenerat i bàrbar sistema capitalista.

Vaga educativa massiva al País Valencià

Ni la llengua ni l'educació pública es toquen!

Sindicat d'Estudiants
País Valencià

El 23 de maig, professorat, estudiants i famílies paralizarem l'educació pública i omplirem els carrers de tot el País Valencià per a respondre als atacs de la Govern valencià contra l'escola pública i el valencià a les nostres aules.

Feia més de deu anys que no vivíem una vaga educativa tan extraordinària. Consignes en defensa de la llengua, contra les condicions de massificació als centres d'estudi, contra la censura franquista... "Vox, escolta, la llengua no es toca", "A l'escola es parla en valencià", "educació pública i de qualitat"...

La Conselleria d'Educació vol destruir la pública per a regalar-ho tot a la

privada i concertada, per a continuar fent negocis corruptes al més pur estil valencià. De fet, 24 hores després de la vaga, la seua resposta ha sigut una provocació: anunciar la supressió de 5.000 places docents per al pròxim curs.

No podem permetre-ho. El PP i Vox només entenen el llenguatge de la mobilització. Els sindicats de professors, STEPV, CCOO, UGT, les AMPAs i per

descomptat també els i les estudiants hem de continuar organitzant un pla de lluita ascendent, amb noves vagues, aquesta vegada de 48h, amb assemblees als centres d'estudi, perquè tot el descontentament per la degradació que viu l'escola pública després de molts anys de retallades que no han sigut revertits es pugui expressar.

La seguretat del CC Màgic reprimeix una protesta feminista pacífica

Entrevista a Teresa Prados i Borja Latorre
Comitè de Mares contra la Violència Sexual Badalona i Sindicat d'Estudiants Catalunya

Ha passat un any des que coneixíem les violacions grupals en els lavabos del Centre Comercial Màgic de Badalona. Un any de molta ràbia i dolor per a les famílies i d'un clamorós abandonament institucional a les víctimes.

Després de tot aquest temps no s'ha pres ni una sola mesura ni adoptat cap protocol perquè aquest lloc deixi de ser una cova d'impunitat per als agressors sexuals. La

tarda del dissabte 25 de maig el Comitè de Mares contra la violència sexual a Badalona, Lliures i Combatives i el Sindicat d'Estudiants, juntament amb professores d'US-TEC-STEs, Fampas, activistes feministes i socials com Dones de Llefià i sindicalistes combatives de la ciutat, va organitzar una concentració dins del centre comercial per a exigir un punt lila en el seu interior.

Una acció pacífica que va ser contestada amb la violència per part de la seguretat del centre comercial. Per a denunciar aquests fets i parlar sobre les seves reivindicacions entrevistem Teresa Prados, portaveu del Comitè de Mares, i Borja Latorre, secretari general del Sindicat d'Estudiants a Catalunya, ambdós militants d'Esquerra Revolucionària.

amb la massificació de les aules i poder atendre les necessitats dels i les estudiants, i disposar així d'una educació pública de qualitat. Volem una assignatura d'educació sexual inclusiva, avaluable i obligatòria en tots els centres d'estudi, tant públics com privats, per a primària i secundària.

TP.- Exacte. Volem inversió en sanitat, que es contractin psicòlogues formades en perspectiva de gènere que puguin atendre adequadament les víctimes d'una violència tan atroç com és una violació o agressió sexual, perquè realment tinguin possibilitat de sobreposar-se. Volem inversió en els nostres barris, amb centres municipals on poder gaudir d'un oci sa i segur, on la canalla i la joventut puguin socialitzar i gaudir. Volem viure segures i sense por.

M.- Vau començar la protesta i immediatament la seguretat del Màgic us va agredir. Què va passar i quines mesures heu pres?

TP.- Quan vam treure els megàfons al crit de "alerta feminista" i vam començar a desplegar les nostres pancartes, es van abalancar contra nosaltres quatre guardes de seguretat, dos d'ells de l'empresa DAVOS, contractada pel centre comercial, i els altres dos de l'empresa PROSEGUR (un d'ells de l'interior de la botiga del Pull&Bear). De manera agressiva van intentar trencar les pancartes, plens de ràbia van estirar d'elles i estaven disposats al que fes falta per a reprimir-nos. Per si hi hagués dubtes: al Màgic es pot violar impunement, però no es pot organitzar una concentració feminista.

Com hagués estat un escàndol la imatge d'un d'ells colpejant directament una dona, van bolcar tota la seva ira i agressivitat contra el company Borja, del Sindicat d'Estudiants, a qui van colpejar, empenyer, maltractar, aixafar contra un aparador, emmanillar i retenir il·legalment en una zona inaccessible per a nosaltres.

El més important és que malgrat tot, vam aconseguir realitzar la protesta, vam cantar consignes de suport a les víctimes i vam llegir un manifest. També vam rebre la solidaritat d'algunes persones que van veure l'ocorregut.

Ha quedat en evidència que al Màgic, com a la resta de la ciutat, no s'ha fet res per a acabar amb la violència masclista, al contrari del que vol fer-nos creure l'Ajuntament del PP i el seu alcalde, Xavier Garcia Albiol. Aquest reaccionari l'única cosa que fa és atiar el discurs de l'odi per a tractar de dividir-nos, recorrent a una menyspreable demagògia racista amb la qual tapar que només defensa els beneficis de les seves amigues i amics empresaris a costa de les nostres condicions de vida.

BL.- Estem denunciant públicament i judicialment aquest episodi de violència. El que està ocorrent aquí és molt greu. Les víctimes de les agressions van viure un segon infern quan van buscar l'ajuda dels guardes de seguretat i aquests gorilles d'extrema dreta les van ignorar.

El responsable de la seguretat del Màgic ha de ser destituït immediatament i exigim l'acomiadament fulminant dels quatre guardes que ens van agredir. Més companyes van rebre també cops i tenen diverses contusions. La direcció del centre comercial ha de demanar perdó públicament i oferir un espai segur.

Però tot això ocorre amb la total complicitat del govern municipal. Per això exigim que l'Ajuntament deixi de finançar aquest centre comercial amb diners públics, i que aquests diners els inverteixi en recursos per a ajudar les víctimes, per a mitigar ni que sigui lleugerament tot el sofriment que han patit.

M.- Com continuareu impulsant el moviment No esteu soles?

TP.- Tres dies després de la represió masclista dels guardes de seguretat, vam fer una roda de premsa a les portes del Màgic. Vam tornar a denunciar —i no ens cansarem de fer-ho les vegades que sigui necessari— l'abandonament institucional i aquest atac a exercir un dret democràtic com és la llibertat d'expressió. Com seria l'actuació de la seguretat, que fins i tot els Mossos d'Esquadra ens van donar la raó! Per descomptat hem denunciat als jutjats, encara que no tenim cap il·lusió en aquesta justícia podrida.

Estem sol·licitant reunions amb els grups d'oposició a Badalona. Ja hem contactat amb Aïda Llauredó (En Comú Podem) i Dolors Sabater (Guanyem), que van assistir a la roda de premsa, perquè es presenti una moció en el ple de l'ajuntament exigint espais segurs reals no només al centre comercial, sinó a tota la ciutat.

El mateix dia que es presenti convocarem una concentració a la Plaça de la Vila. Som molt conscients que cada dret ha estat aconseguit amb la lluita als carrers, no en els despatxos.

També estem preparant una trobada de Lliures i Combatives a Badalona, que serveixi per a impulsar la lluita feminista i combativa a la ciutat fins a aconseguir les nostres reivindicacions.

Militant.- Per què vau decidir organitzar aquesta acció feminista i què reivindiqueu?

Teresa Prados.- Volíem tornar a posar sobre la taula les nostres reivindicacions i dir alt i clar que les víctimes i les seves famílies seguim abandonades per les institucions, que aquí no ha canviat res.

Amb la lluita que vam portar l'any passat i que va impactar a tota la ciutat no només denunciàvem que la meua filla i altres joves eren víctimes d'una agressió sexual grupal en els banys del centre comercial, sinó que deïem que les violacions eren la punta de l'iceberg d'un sistema que ens empeny a la precarietat i la falta de recursos.

Borja Latorre.- Aquesta acció volia reivindicar l'obertura d'un punt lila visible i funcional dins del Màgic, atès per personal format en perspectiva de gènere i que realment sigui conegut a la ciutat. Però les nostres reivindicacions, com diu la Teresa, van més enllà.

Volem inversió en els nostres centres d'estudi, que es contractin totes les professores i professors necessaris per a acabar

Sequera per als treballadors, malbaratament i saqueig de l'aigua pels rics i multinacionals

Oriol González
Esquerra Revolucionària

A Catalunya, el dèficit de precipitació dels últims anys provoca que els nivells dels embassaments i rius estiguin en límits històrics.

Aquest escenari apocalíptic, però, no és un càstig diví sinó el resultat de l'actuació destructiva sobre l'ecosistema dels grans bancs i grups empresarials, començant per Agbar i les elèctriques i seguint per CaixaBank, Banc Sabadell i la resta de capitalistes catalans i espanyols, que són qui controlen a la pràctica l'exploració de l'aigua, amb la complicitat dels governs que sostenen l'anomenada "economia de mercat".

Resulten escandaloses les declaracions de Pere Aragonès quan el 2 de febrer decretava la fase d'emergència per sequera dient que és necessari "un esforç compartit, col·laboració i planificació". La realitat és tossuda. L'escassetat de l'aigua no és responsabilitat de tothom sinó d'uns pocs.

Cadascun dels creuers que atraca al Port de Barcelona gasta una mitjana de 628.000 litres d'aigua, i el 2023 en van

arribar més de 880! Als establiments de cinc estrelles, el consum diari mitjà per turista arriba als 545,5 litres; als de quatre estrelles, 373,3 litres; als de tres estrelles, 232 litres; i als de dues estrelles 165 litres; molt per sobre del consum mitjà d'un barceloní (106 litres diaris). Les piscines i jacuzzis de l'hotel van quedar exceptuades de les restriccions d'aquest estiu passat. Un escàndol!

A Sarrià-Sant Gervasi, el consum mitjà domèstic d'aigua és de 128 litres per persona i dia, mentre que a Nou Barris és de 92 litres. Els setanta camps de golf catalans, en un país amb més de 300 dies de sol a l'any, consumeixen 7,9 hm³/any d'aigua (el mateix que tota la ciutat de Barcelona en tot un mes!!). I els vuit parcs aquàtics consumeixen 55 hm³/any, una salvatjada. Tot això per a seguir engrossint les butxaques d'uns pocs grans magnats.

**No és sequera, és saqueig.
Nacionalitzar Agbar i les
elèctriques ja**

Agbar, propietat majoritària de la multinacional Veolia, amb un 15% de CaixaBank i només un 15% públic controla més del 70% de l'aigua de Catalunya. El

seu caràcter privat i cerca del màxim benefici és a costa de comprometre les inversions necessàries o d'imputar a la tarifa de l'aigua sobrecostos, generant greus situacions de pobresa hídrica, com denuncien diverses entitats ecologistes. PSC i CiU sempre van impedir que la concessió d'Agbar (aprovada fa més de 100 anys!) fos anul·lada, i la municipalització de l'aigua promesa per Ada Colau va ser paralitzada pels jutges sense que Colau i els Comuns cridessin a la mobilització als carrers.

La conclusió és evident. El problema fonamental està en la impunitat amb què actuen els grans capitalistes, mal-

gastant aigua per seguir amassant beneficis multimilionaris.

És urgent nacionalitzar Agbar, les elèctriques, les grans empreses del sector turístic i l'hostaleria, i les demés que resulten palanques fonamentals de l'economia, i posar-les sota el control dels treballadors, per a poder establir un sistema racional d'utilització i consum dels recursos naturals respectuosos amb el medi ambient i que asseguri la seva sostenibilitat i pervivència en el temps. Només amb una política genuïnament socialista podem aturar el desastre ecològic a què ens condueix la depredació capitalista.

Carrefour Tarragona

La lluita de la plantilla frena l'atac de l'empresa

Fernando Setién
Sindicalistes d'Esquerra

Més de 100 treballadors i treballadores de la plantilla de Carrefour Tarragona s'han plantat davant l'anunci de la multinacional francesa d'acabar amb la jornada contínua, entre altres atacs.

Carrefour pretén aplicar l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, que els permet soscar els drets dels treballadors argumentant "causes econòmiques, tèc-

niques, organitzatives o de producció". Aquesta mesura, rebutjada de pla per la plantilla, ha comptat amb el beneplàcit lamentable dels sindicats que formen el Comitè Intercentres (CCOO, UGT, FETICO i Valorian).

Davant d'aquesta situació, els treballadors i treballadores es van posar en marxa i van decidir organitzar-se. Van participar en la manifestació de CCOO i UGT del 1M a Tarragona, de manera reconeixible, amb cartells i megàfon, exigint als sindicats que els defensin i de-

nunciant el secretisme amb el qual han actuat fins al moment els representants del Comitè d'Empresa.

La renúncia a la lluita ha embravit a l'empresa

La situació de Carrefour demostra una vegada més que la renúncia a la lluita, l'acceptació de la lògica capitalista per la qual les empreses tenen dret a modificar al seu antull les condicions laborals, reduir plantilles, deslocalitzar, aplicar EROs, o directament tancar l'empresa, porta una vegada i una altra al desastre.

El sindicalisme de moqueta i despatxos del Comitè Intercentres no serveix per a defensar els drets de la plantilla. Al contrari: acceptar els atacs i no lluitar als carrers afavoreix els plans de l'empresa.

Però la plantilla, que no està disposada a acceptar un nou retrocés en les seves condicions laborals i de vida, ha fet un pas al capdavant.

La lluita serveix! Construïm el sindicalisme combatiu a Carrefour i a Tarragona

Els resultats de la lluita ha tingut els seus primers efectes positius: Carrefour ha posat l'aplicació de l'article 41 a Tarragona.

La plantilla s'ha enfrontat a un gegant de l'alimentació que durant el 2023 va facturar 11.821 milions d'euros (un creixement de gairebé el 3% respecte del 2022) i va reportar un benefici net de 1.659 milions d'euros. A una multinacional que ha finançat la campanya d'un milionari d'extrema dreta com Bolsonaro al Brasil i que manté acords amb companyies que sostenen els interessos sionistes en els territoris ocupats en Palestina.

Hem d'estendre l'exemple de la plantilla de Tarragona a la resta de centres de Carrefour, i a més empreses de Tarragona, per a deixar clar que sí que es poden frenar els atacs, com han demostrat, a penes 100 treballadors i treballadores, enfrontant-se a aquesta totpoderosa multinacional.

Però no som il·lusos. Sabem que Carrefour intentarà aplicar l'article 41 a Tarragona quan vegi les coses més calmades. A més, la nova directora de Carrefour Espanya, Elodie Perthuisot, ha afirmat que la força laboral és el factor clau per a poder ser més competitiu. Hi haurà nous atacs als salaris i condicions de treball.

Per això, és el moment d'organitzar-nos, a Carrefour Tarragona i a la localitat, i construir les forces del sindicalisme combatiu.

La lluita és l'únic camí!

Acampades per PALESTINA

► VE DE LA CONTRAPORTADA

L'atrocitat del genocidi, sustentat per la complicitat dels governs capitalistes i els organismes imperialistes, que no fan res per a frenar-lo, ha obert els ulls a milions de persones: la guerra és una conseqüència del capitalisme.

Per això, el govern PSOE-Sumar no té cap credibilitat. L'últim capítol ha estat el reconeixement de l'Estat de Palestina per part del govern de Sánchez. No és més que foc d'artifici —que no els compromet a res, i que no modificarà l'infern que sofreix el poble palestí— en període electoral per a tractar de donar-se un vernís progressista enfront de la ultradreta, en absència d'una política realment d'esquerres i, sobretot, d'una posició seriosa per a frenar el genocidi, que passaria per trencar tot tipus de relacions amb Israel. Però Sánchez i la socialdemocràcia no tenen cap voluntat d'enfrontar-se als lobbies sionistes.

Només cal veure, per exemple, que el mateix dia en què Pedro Sánchez reconeixia a l'Estat palestí va permetre la repressió contra els estudiants acampats a la Universitat Politècnica de València, quan el rector i la Delegació de Govern de la ciutat, dirigida pel PSOE, es van ocupar a fons per a impedir el legítim dret a manifestar la nostra solidaritat amb el poble palestí. Quina hipocresia i quina vergonya!

I en la mateixa línia va la sol·licitud d'una ordre de crida i cerca a Netanyahu i altres alts càrrecs israelians per part del fiscal del Tribunal Penal Internacional, acusant-los de crims de guerra i lesa humanitat. Una sol·licitud boicotejada per Biden i el Congrés estatunidenc, que han ame-

naçat amb sancionar els membres del TPI en el cas que finalment la dicti.

Si han hagut de fer aquesta sol·licitud —tot i que és molt tibia i no significa res fins que el TPI l'accepti—, després de mesos de mirar cap a una altra banda, és per la pressió social que s'ha aixecat als carrers. Aquestes institucions capitalistes i els governs als quals representen el que tenen és un pànic atroç a què l'escalada en l'ofensiva i les provocacions del règim sionista derivin en explosions socials, en primer lloc del món àrab, però també als EUA, el Regne Unit i a tota Europa.

Davant de les maniobres i les polítiques reformistes, que pretenen fer-nos creure que amb apel·lacions a l'ONU i al Tribunal Penal Internacional podem frenar la massacre i l'ocupació, el jovent es llança a reprendre els mètodes de la classe treballadora com a eina de lluita, a més d'aprofundir en la desconfiança a la democràcia capitalista.

Una bona mostra d'això ha estat la resposta de les acampades davant els intents de Sumar i Izquierda Unida de copar-les, descafeïnant els seus objectius, amb declaracions buides i llàgrimes de cocodril, mentre romanen en un Consell de Ministres que manté tots els llaços amb l'Estat d'Israel. Per si no fos suficient, aquest oportunisme ha arribat a la seva màxima cota quan el 2 de juny membres de l'acampada de Madrid van acudir al míting de Sumar a Getafe per a denunciar la complicitat del govern central amb el genocidi. L'única resposta per part de Yolanda Díaz i els seus van ser les calúmnies i la violència, al més pur estil gangsteril. Pocs dies després la policia desallotjava brutalment l'acampada de la Universitat de Sevilla.

La participació dels comunistes revolucionaris

Des del minut u, Esquerra Revolucionària i del Sindicat d'Estudiants hem participat en aquestes acampades i tancaments. Hem posat els nostres recursos

materials, humans, polítics i de difusió per a impulsar-les i compartir les nostres experiències i opinions polítiques.

Així ho hem demostrat a València, Màlaga, Sevilla, Astúries, Barcelona, Madrid... Hem establert un front únic amb diferents organitzacions i activistes, de trajectòries polítiques molt diferents, en la defensa d'un programa anticapitalista, antiimperialista i d'independència de classe. Un exemple ha estat l'autodefensa contra els elements provocadors feixistes que covardament han intentat atemorir-nos. Hem defensat la necessitat de crear un servei d'ordre i basar la nostra integritat i seguretat únicament en les nostres pròpies forces.

D'altra banda, en diverses acampades hem proposat dotar-nos d'organismes de coordinació i direcció, triats en assemblees, i amb responsabilitats revocables, per a dotar de centralitat, organització i estratègia al moviment, fugint de la improvisació. Aquest és un pas molt important, ja que triar aquestes comissions organitzatives permet que les responsabilitats puguin ser controlades democràticament a través de les assemblees. A més, permet dotar al moviment d'una estructura eficaç capaç d'enfrontar-se a les maniobres institucionals de les universitats, a la repressió i a les dificultats de mantenir durant setmanes un tancament o campament.

La crida als treballadors i treballadores en lluita a participar i confluïr en la solidaritat amb el poble palestí, la defensa de

la vaga general com a eina de combat o l'assenyalament de la complicitat del govern en aquest genocidi... són idees en les quals des del Sindicat d'Estudiants i Esquerra Revolucionària hem incidit, amb una bona acollida, i que mostren la consciència combativa del jovent en lluita.

Després de més de vuit mesos d'ofensiva sobre Gaza, Netanyahu i el seu go-

vern s'han convertit en la màxima demostració de la podridura del sistema capitalista i l'ofensiva de l'extrema dreta. Això es trasllada a la seva política interior, on s'ha impedit el dret a la protesta i s'ha censurat a diferents mitjans de comunicació, com Associated Press, per a silenciar la denúncia del genocidi.

Per això necessitem continuar impulsant i enfortint el moviment de solidaritat amb el poble palestí. Les acampades són un pas en aquesta direcció. Cal assenyalar que només i exclusivament gràcies a la seva existència i a la simpatia social que han generat s'ha aconseguit que diverses universitats, com les de Màlaga, Sevilla, Barcelona, Granada, Jaén..., hagin hagut de suspendre relacions temporals amb les israelianes o acords i contractes amb empreses col·laboradores amb el règim sionista. Una demostració que la lluita serveix. Però sabem que no és suficient, no ens conformem. És necessari estendre la lluita al moviment obrer i als centres de treball, i prendre els carrers massivament, tornant a posar sobre la taula la consigna d'aturades i de la vaga general per a frenar el genocidi.

Des del sindicalisme alternatiu i combatiu, que no es resigna i dona la batalla, des dels moviments socials i estudiantil, hem de fer un pas endavant, continuar aixecant la solidaritat internacionalista i frenar aquesta barbàrie. En aquesta tasca estem les companyes i companys d'Esquerra Revolucionària i del Sindicat d'Estudiants.

Acampades per PALESTINA

El jovent contra el genocidi sionista

Sindicat d'Estudiants i
Esquerra Revolucionària

El moviment estudiantil i el jovent a tot el món estem mostrant el nostre ferm rebuig al genocidi sionista perpetrat contra els nostres germans i germanes a Gaza.

La massacre no cessa i la nostra ràbia tampoc. Més de 40.000 persones assassinades, de les quals el 80% són dones i nens, el 60% dels habitatges de la Franja de Gaza han estat destruïts, així com el 80% de la xarxa sanitària, hospitals i totes les universitats. Per si tota aquesta barbàrie no fos suficient, Netanyahu i el seu govern criminal han planificat una cruel fam que afecta el 90% de la població. Mentre escrivim això, un nou capítol d'aquesta barbàrie s'està forjant. Diferents camps de refugiats a Rafah, últim punt de desplaçament de la població gaziana, estan sent bombardejats indiscriminadament, en una nova escalada de l'extermini.

Som milions els qui estem alçant la veu per a dir prou i estem omplint els carrers amb manifestacions massives que recorren tot el món. Ara, el crit de "No és una guerra,

és un genocidi!" ha arribat per a quedar-se a les universitats. L'exemple dels i les estudiants als Estats Units i la seva valentia enfrontant la repressió de la "democràcia" nord-americana són inspiradors. Des de Nova York a Califòrnia, passant per Harvard, Michigan i Austin, el moviment estudiantil estatunidenc està col·locant contra les cordes al govern còmplice de Biden i a les institucions universitàries que són finançades pel lobby sionista.

A l'Estat espanyol, els i les estudiants de la Universitat de València van iniciar una onada de tancaments i acampades imparables. Madrid, Barcelona, Granada, Màlaga, Santiago, Sevilla, Santander, A Coruña, Alacant, Múrcia, Huelva, Canàries, Oviéu, Palma, Bilbo, Jaén, Elx, Còrdova, etc. Són desenes els campus on l'acció directa contra la complicitat de les universitats públiques i del govern PSOE-Sumar s'ha posat sobre la taula i ha suposat un pas endavant en el desenvolupament del moviment de solidaritat amb el poble palestí.

Un salt en l'acció i la consciència

A través d'un treball de recerca molt seriós, les diferents assemblees han exposat els estrets vincles acadèmics del sionisme amb universitats públiques a l'Estat espanyol. És un escàndol: desenes d'universitats que conscientment estimulen el bel·licisme atroç israelià a través de beques a militars, desenvolupament d'armament letal, etc., tenen sòlids llaços amb les nostres facultats. A això cal afegir les relacions econòmiques entre les empreses que busquen un negoci en la privatització creixent de la universitat i tenen vincles també amb l'Estat d'Israel. Parlem dels convenis amb bancs i empreses com el Santander, Starbucks, Indra, Ferrovial, ACS... Les acampades han assenyalat com la lluita antiimperialista ha d'anar de la mà de la lluita per expulsar les empreses de les nostres universitats, per una educació 100% pública.

Aquesta complicitat vergonyosa ha empès milers de joves, i treballadors, a fer un pas endavant en la combativitat i l'acció directa. Les acampades han passat de ser una protesta en si, a ser centres d'organització de la lluita per a ocupar edificis institucionals, boicotejar reunions de les autoritats universitàries, preparar manifestacions i aprofundir en la formació política. És un salt qualitatiu molt significatiu.

SEGUEIX A LA PÀGINA 7 ▶

